

Arrest

nr. 305 791 van 26 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Gambiaanse nationaliteit te bezitten.

Op 7 december 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 april 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 21 augustus 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U beweert over de Gambiaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Serekunda, waar u woonde tot aan uw vertrek. Uw vader was een lid van de Gambiaanse strijdkrachten. Op 10 en 11 april 2000 was er een studentenprotest in Gambia. Zeker 14 studenten werden toen gedood. Volgens uw moeder was uw vader hier bij betrokken. Jullie familie werd door de buurtbewoners lastiggevallen, ze zeiden tegen uw moeder aan de waterbron dat uw vader een moordenaar was. In 2011 stopte u met school omdat u gepest werd, ze zeiden slechte dingen over uw ouders. Toen u 13 jaar oud was, zeiden mensen slechte dingen tegen u, over uw vader. Op 30 december 2013 is uw vader overleden. Omdat de menen jullie elke dag pestten, en de situatie moeilijk was, besloot u Gambia te verlaten. U werd ook een keer persoonlijk bedreigd in een winkel, omwille van uw relatie met uw vader.

In 2014 of 2015 hebt u Gambia verlaten, samen met uw moeder. Jullie gingen naar Senegal, waar u drie of vier maanden verbleef. Jullie reisden verder naar Mali en zo door naar Libië. Omstreeks 2016 kwam u aan in Libië. In april 2016 kwam u aan in Italië. U woonde twee jaar en tien maanden ongeveer in Italië. U verhuisde vervolgens naar Frankrijk, waar u ook ongeveer twee jaar woonde. In Frankrijk leerde u uw partner kennen. In december 2021 kwam u aan in België en op 7 december 2021 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: foto's van uw paspoort en een affidavit van H.C..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. **In casu hebt u niet geloofwaardig gemaakt dat u bij terugkeer naar Gambia een vrees zou koesteren ten aanzien van de familie van de beweerdelijke slachtoffers van uw vader, of om opgesloten te worden in de gevangenis door de daden van uw vader.***

Het CGVS houdt rekening met het feit dat u op het moment van uw vertrek uit Gambia nog zeer jong was, met name omstreeks 14 jaar oud. Uw jonge leeftijd an sich is echter niet voldoende om de geloofwaardigheidsproblemen in uw verklaringen te verschonen. Volgens uw verklaringen zijn de problemen van uw vader begonnen ten gevolge van zijn beweerdelijke schuld in de moord op ongeveer 14 studenten in 2000. Het CGVS wijst er hier al op dat er een grote tijd verstreken is tussen 2000 en het moment van deze beslissing. Daarenboven is uw familie al die tijd in Serekunda, in Gambia blijven wonen, ondanks het feit dat de families van de slachtoffers beweerdelijk gerechtigheid zochten bij uw vader. Het feit dat jullie zo lang daar bleven wonen, ondermijnt de ernst van uw beweerde vrees ten aanzien van de slachtoffers, al volledig. Het CGVS vroeg u ook naar de reden waarom de families van de slachtoffers net u zouden gaan viseren, zo een dertien jaar na de feiten (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). U kaderde deze bewering in een vermeende regimeverandering, en nieuwe politieke partijen met andere ideeën. Zoals verder nog besproken werd, veranderde het regime pas in 2017, dus vier jaar nadat u beweerdelijk persoonlijk werd lastiggevallen. U slaagde er dus ook niet in om de context op geloofwaardige wijze weer te geven. Nadat u deze persoonlijke bedreiging had meegemaakt, zijn jullie verder nog zo een twee of drie maanden in Gambia blijven wonen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Gezien u toch beweerdelijk met de dood bedreigd werd toen, is het zeer opmerkelijk dat jullie alsnog op dezelfde plek verbleven voor al die tijd. Het CGVS wijst er volledigheidshalve ook nog op dat uw vader overleden is in een normale dood, en dat hij thuis gestorven is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 8-9). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw vader in verdachte omstandigheden overleden is.

***Ten tweede merkt het CGVS op dat het niet geloofwaardig is dat jullie nooit bescherming hebben gezocht ten aanzien van de beweerde bedreigingen die jullie meemaakten.** Het is van belang te onderstrepen dat uw vader beweerdelijk soldaat was onder het regime van voormalige president Jammeh, en Jammeh aan de macht was tot aan de verkiezingen in december 2016 en tot hij uiteindelijk de macht opgaf in januari 2017. Op het moment dat uw vader overleed, en op het moment dat u in 2014/2015 Gambia verliet, was president Jammeh nog steeds aan de macht. Als u dan toch beweert dat uw familie gezien werd als deel van het Jammeh regime, kan er ook wel logischerwijze van jullie verwacht worden dat jullie die connecties gebruikten om bescherming te krijgen ten aanzien van andere burgers. U werd gevraagd of jullie ooit hulp hebben gezocht in Gambia, waarop u aangeeft dat niet te hebben gedaan (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Gevraagd naar de reden waarom jullie nooit hulp zochten, verklaarde u dat u en uw moeder boos waren, en dat niemand jullie kon helpen, en dat de enige optie was om Gambia te verlaten. Jullie zouden geen hulp gevraagd hebben bij de politie, u zou het voorgesteld hebben, maar uw moeder zou gezegd hebben dat ze niets zouden kunnen doen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Het CGVS wijst hierbij dus op het feit dat uw vader beweerdelijk lid was van de veiligheidsdiensten onder het bewind*

van Jammeh, het CGVS ziet niet in waarom uw familie dan niet minstens kon proberen om hulp te zoeken van diezelfde veiligheidsdiensten, bijvoorbeeld in de vorm van de collega's van uw vader. Dat jullie dat niet gedaan hebben, is weinig geloofwaardig. Ondanks de beweerdelijke precaire situatie van uw moeder en uzelf na het overlijden van uw vader, zouden jullie ook nooit hulp hebben gevraagd aan uw oom H., de broer van uw moeder, die ook in Serekunda woont (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16-17). **Het feit dat jullie nooit hulp gezocht hebben ten aanzien van jullie beweerde problemen, niet bij de overheid, en zelfs niet bij familie, ondermijnt de ernst van die beweerde problemen volledig.**

Het CGVS wijst er ook nog op dat u niet aannemelijk maakte dat u in de gevangenis zou worden opgesloten vanwege de beweerde daden van uw vader (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Het betreffen hier ten eerste al feiten die dateren van 2000, toen u zelf maar enkele maanden oud was, en waar u geen enkele betrokkenheid bij hebt. Wanneer u hier op gewezen werd, legde u uit dat de leiders in Gambia corrupt zijn en dat er een slechte overheid is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). U verwijst hierbij naar TRRC, Truth, Reconciliation and Reparations Commission en de nieuwe overheid. Hierbij meldt het CGVS dat deze commissie ondertussen in november 2021 hun finale rapport heeft voorgesteld aan de huidige president Barrow. Een aanbeveling van de commissie was om Jammeh en zijn nauwe aanhangers te berechten voor misdaden tegen de menselijkheid. U bracht echter geen enkel beging van bewijs dat uw vader ook onderzocht werd door deze commissie en/of dat er een rechtszaak tegen hem loopt. U beweerde dat u op TV en YouTube vernomen had dat mensen uw vader hadden aangegeven als een dader voor de TRRC (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Over uw vader zou gezegd zijn dat hij een moordenaar is van 14 studenten, en dat zijn familie dus moet berecht worden. Hoewel u beweert deze beelden te hebben gezien, hebt u deze nooit neergelegd, ook niet nadat u uitdrukkelijk gevraagd werd om dat te doen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Zelfs als u dus beweert dat u de juridische gevolgen zou moeten dragen van de daden van uw vader, toonde u niet aan dat er een juridische procedure tegen uw vader loopt.

Tot slot ontving het CGVS ook informatie van de Italiaanse asielinstanties met betrekking tot uw verzoek tot internationale bescherming daar. Uit deze informatie blijkt dat u in september 2016 een asielaanvraag deed in Italië, in september 2016 werd besloten tot de weigering van uw verzoek omwille van uw problemen met justitie (begaan van misdrijven). Verder gaf Italië ook aan dat u daar verklaard had dat u discriminatie vreesde in Gambia omwille van uw beroep als chauffeur van religieuze christenen. **Nergens tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS hebt u iets verklaard dat overeenstemt met deze verklaringen die u in Italië heeft afgelegd.** Van een persoon die zijn land van herkomst zou hebben verlaten omwille van een gegronde vrees tot vervolging, kan er wel verwacht worden dat hij ook zeven jaar eerder, voor de asielinstanties van een ander land, dezelfde verklaringen aflegde.

Wat betreft de documenten die u neerlegde, stelt het CGVS het volgende vast. U stuurde na het persoonlijk onderhoud een kopie van de foto's van uw paspoort door en een beëdigde verklaring van uw oom H.C.. Het CGVS merkt op dat verklaringen van uw oom op significante wijze verschillen met de verklaringen die u aflegde. Zo verklaarde H. dat uw moeder in 2014 was uitgenodigd door de politie voor de beweerde rol die uw vader speelde in het studentenprotest van 2000, na ondervraging zou uw moeder opnieuw zijn vrijgelaten. Hierover hebt u niets verteld in uw verklaringen voor het CGVS of DVZ, ook niet wanneer u uitdrukkelijk gevraagd werd waarom jullie niet naar de politie gingen voor jullie problemen. Dergelijke tegenstrijdigheden of lacunes in uw verklaringen zijn nefast voor de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. Verder kan er ook geen andere bewijswaarde gehecht worden aan dergelijk document, dat is opgesteld door een familielid, bijna 10 jaar na de feiten, en bovendien duidelijk enkel het oogmerk heeft om verklaringen in een verzoek tot internationale bescherming te ondersteunen. Het CGVS merkt volledigheidshalve nog op dat zowel H.C., als u zelf tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, verklaard hadden dat u in 2014 of 2015 Gambia verliet. Voor DVZ had u echter verklaard dat dat omstreeks 2016 was (zie verklaring DVZ vraag 37). Het CGVS erkent dat het herinneren van datums niet altijd gemakkelijk is, zeker op een jonge leeftijd, maar het is wel een frappant verschil, zeker gezien ook de politieke context van belang is. Eind 2016 waren het immers verkiezingen waarin president Jammeh de macht verloor.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of u identiteitsdocumenten had, en u legde uit dat u een paspoort had dat bij uw oom in Serekunda gebleven is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11-12). Uit de neergelegde foto's blijkt u ook nog een paspoort te hebben dat na uw vertrek uit Gambia werd uitgegeven, met een geldigheid van oktober 2021 tot oktober 2026. Hieruit blijkt dat u zich recent nog tot de Gambiaanse autoriteiten wendde, wat ook uw vrees om in de gevangenis terecht te komen, ernstig ondermijnt. De kopieën van het paspoort hebben verder geen invloed op de gedane vaststellingen in deze beslissing daar het uw identiteit betreft, door het CGVS niet betwist.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 9 mei 2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/6, § 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn

2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart Gambia te zijn ontvlucht omdat hij en zijn moeder werden bedreigd nadat zijn vader als soldaat van het Gambiaanse leger in 2000 betrokken was bij een optreden tegen een studentenprotest waarbij verschillende doden vielen. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Het CGVS houdt rekening met het feit dat u op het moment van uw vertrek uit Gambia nog zeer jong was, met name omstreeks 14 jaar oud. Uw jonge leeftijd aan sich is echter niet voldoende om de geloofwaardigheidsproblemen in uw verklaringen te verschonen. Volgens uw verklaringen zijn de problemen van uw vader begonnen ten gevolge van zijn beweerdelijke schuld in de moord op ongeveer 14 studenten in 2000. Het CGVS wijst er hier al op dat er een grote tijd verstreken is tussen 2000 en het moment van deze beslissing. Daarenboven is uw familie al die tijd in Serekunda, in Gambia blijven wonen, ondanks het feit dat de families van de slachtoffers beweerdelijk gerechtigheid zochten bij uw vader. Het feit dat jullie zo lang daar bleven wonen, ondermijnt de ernst van uw beweerde vrees ten aanzien van de slachtoffers, al volledig. Het CGVS vroeg u ook naar de reden waarom de families van de slachtoffers niet u zouden gaan viseren, zo een dertien jaar na de feiten (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 15). U kaderde deze bewering in een vermeende regimeverandering, en nieuwe politieke partijen met andere ideeën. Zoals verder nog besproken werd, veranderde het regime pas in 2017, dus vier jaar nadat u beweerdelijk persoonlijk werd lastiggevallen. U slaagde er dus ook niet in om de context op geloofwaardige wijze weer te geven. Nadat u deze persoonlijke bedreiging had meegemaakt, zijn jullie verder nog zo een twee of drie maanden in Gambia blijven wonen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Gezien u toch beweerdelijk met de dood bedreigd werd toen, is het zeer opmerkelijk dat jullie alsnog op dezelfde plek verbleven voor al die tijd. Het CGVS wijst er volledigheidshalve ook nog op dat uw vader overleden is in een normale dood, en dat hij thuis gestorven is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 8-9). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw vader in verdachte omstandigheden overleden is.

Ten tweede merkt het CGVS op dat het niet geloofwaardig is dat jullie nooit bescherming hebben gezocht ten aanzien van de beweerde bedreigingen die jullie meemaakten. Het is van belang te onderstrepen dat uw vader beweerdelijk soldaat was onder het regime van voormalige president Jammeh, en Jammeh aan de macht was tot aan de verkiezingen in december 2016 en tot hij uiteindelijk de macht opgaf in januari 2017. Op het moment dat uw vader overleed, en op het moment dat u in 2014/2015 Gambia verliet, was president Jammeh nog steeds aan de macht. Als u dan toch beweert dat uw familie gezien werd als deel van het Jammeh regime, kan er ook wel logischerwijze van jullie verwacht worden dat jullie die connecties gebruikten om bescherming te krijgen ten aanzien van andere burgers. U werd gevraagd of jullie ooit hulp hebben gezocht in Gambia, waarop u aangeeft dat niet te hebben gedaan (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Gevraagd naar de reden waarom jullie nooit hulp zochten, verklaarde u dat u en uw moeder boos waren, en dat niemand jullie kon helpen, en dat de enige optie was om Gambia te verlaten. Jullie zouden geen hulp gevraagd hebben bij de politie, u zou het voorgesteld hebben, maar uw moeder zou gezegd hebben dat ze niets zouden kunnen doen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Het CGVS wijst hierbij dus op het feit dat uw vader beweerdelijk lid was van de veiligheidsdiensten onder het bewind van Jammeh, het CGVS ziet niet in waarom uw familie dan niet minstens kon proberen om hulp te zoeken van diezelfde veiligheidsdiensten, bijvoorbeeld in de vorm van de collega's van uw vader. Dat jullie dat niet gedaan hebben, is weinig geloofwaardig. Ondanks de beweerdelijke precaire situatie van uw moeder en uzelf na het overlijden van uw vader, zouden jullie ook nooit hulp hebben gevraagd aan uw oom H., de broer van uw moeder, die ook in Serekunda woont (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16-17). **Het feit dat jullie nooit hulp gezocht hebben ten aanzien van jullie beweerde problemen, niet bij de overheid, en zelfs niet bij familie, ondermijnt de ernst van die beweerde problemen volledig.**

Het CGVS wijst er ook nog op dat u niet aannemelijk maakte dat u in de gevangenis zou worden opgesloten vanwege de beweerde daden van uw vader (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). Het betreffen hier ten eerste al feiten die dateren van 2000, toen u zelf maar enkele maanden oud was, en waar u geen enkele betrokkenheid bij hebt. Wanneer u hier op gewezen werd, legde u uit dat de leiders in Gambia corrupt zijn en dat er een slechte overheid is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 17). U verwijst hierbij naar TRRC, Truth, Reconciliation and Reparations Commission en de nieuwe overheid. Hierbij meldt het CGVS dat deze commissie ondertussen in november 2021 hun finale rapport heeft voorgesteld aan de huidige president Barrow. Een aanbeveling van de commissie was om Jammeh en zijn nauwe aanhangers te berechten voor misdaden tegen de menselijkheid. U bracht echter geen enkel beging van bewijs dat uw vader ook onderzocht werd door deze commissie en/of dat er een rechtszaak tegen hem loopt. U beweerde

dat u op TV en YouTube vernomen had dat mensen uw vader hadden aangegeven als een dader voor de TRRC (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Over uw vader zou gezegd zijn dat hij een moordenaar is van 14 studenten, en dat zijn familie dus moet berecht worden. Hoewel u beweert deze beelden te hebben gezien, hebt u deze nooit neergelegd, ook niet nadat u uitdrukkelijk gevraagd werd om dat te doen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Zelfs als u dus beweert dat u de juridische gevolgen zou moeten dragen van de daden van uw vader, toonde u niet aan dat er een juridische procedure tegen uw vader loopt.

Tot slot ontving het CGVS ook informatie van de Italiaanse asielinstanties met betrekking tot uw verzoek tot internationale bescherming daar. Uit deze informatie blijkt dat u in september 2016 een asielaanvraag deed in Italië, in september 2016 werd besloten tot de weigering van uw verzoek omwille van uw problemen met justitie (begaan van misdrijven). Verder gaf Italië ook aan dat u daar verklaard had dat u discriminatie vreesde in Gambia omwille van uw beroep als chauffeur van religieuze christenen. **Nergens tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS hebt u iets verklaard dat overeenstemt met deze verklaringen die u in Italië heeft afgelegd.** Van een persoon die zijn land van herkomst zou hebben verlaten omwille van een gegronde vrees tot vervolging, kan er wel verwacht worden dat hij ook zeven jaar eerder, voor de asielinstanties van een ander land, dezelfde verklaringen aflegde.

Wat betreft de documenten die u neerlegde, stelt het CGVS het volgende vast. U stuurde na het persoonlijk onderhoud een kopie van de foto's van uw paspoort door en een beëdigde verklaring van uw oom H.C.. Het CGVS merkt op dat verklaringen van uw oom op significante wijze verschillen met de verklaringen die u aflegde. Zo verklaarde H. dat uw moeder in 2014 was uitgenodigd door de politie voor de beweerde rol die uw vader speelde in het studentenprotest van 2000, na ondervraging zou uw moeder opnieuw zijn vrijgelaten. Hierover hebt u niets verteld in uw verklaringen voor het CGVS of DVZ, ook niet wanneer u uitdrukkelijk gevraagd werd waarom jullie niet naar de politie gingen voor jullie problemen. Dergelijke tegenstrijdigheden of lacunes in uw verklaringen zijn nefast voor de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. Verder kan er ook geen andere bewijswaarde gehecht worden aan dergelijk document, dat is opgesteld door een familielid, bijna 10 jaar na de feiten, en bovendien duidelijk enkel het oogmerk heeft om verklaringen in een verzoek tot internationale bescherming te ondersteunen. Het CGVS merkt volledigheidshalve nog op dat zowel H.C., als u zelf tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, verklaard hadden dat u in 2014 of 2015 Gambia verliet. Voor DVZ had u echter verklaard dat dat omstreeks 2016 was (zie verklaring DVZ vraag 37). Het CGVS erkent dat het herinneren van datums niet altijd gemakkelijk is, zeker op een jonge leeftijd, maar het is wel een frappant verschil, zeker gezien ook de politieke context van belang is. Eind 2016 waren het immers verkiezingen waarin president Jammeh de macht verloor.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of u identiteitsdocumenten had, en u legde uit dat u een paspoort had dat bij uw oom in Serekunda gebleven is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11-12). Uit de neergelegde foto's blijkt u ook nog een paspoort te hebben dat na uw vertrek uit Gambia werd uitgegeven, met een geldigheid van oktober 2021 tot oktober 2026. Hieruit blijkt dat u zich recent nog tot de Gambiaanse autoriteiten wendde, wat ook uw vrees om in de gevangenis terecht te komen, ernstig ondermijnt. De kopieën van het paspoort hebben verder geen invloed op de gedane vaststellingen in deze beslissing daar het uw identiteit betreft, door het CGVS niet betwist.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 9 mei 2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

Waar verzoeker betoogt als volgt: "De verzoekende partij betreurt dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het subjectieve element van angst en dat dit element niet wordt beoordeeld.", stelt de Raad vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging. Echter, dit op zich volstaat niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat zijn vrees reëel is. Het begrip 'gegronde vrees' houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Waar verzoeker citeert

uit de proceduregids van UNHCR, dient erop gewezen dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Waar verzoeker stelt als volgt: *“Op een meer objectief niveau was die angst bovendien gegrond en hield zij rechtstreeks verband met de bedreigingen die tegen verzoeker en zijn moeder waren geuit, een element dat door het CGVS niet uitdrukkelijk in twijfel werd getrokken.”*, dient erop gewezen dat uit het geheel van voormelde motieven uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dus evenmin aan de bedreigingen ten aanzien van verzoeker en zijn moeder.

Waar verzoeker stelt dat hij in Italië in het kader van verzoek om internationale bescherming aldaar enkele fouten heeft gemaakt omwille van *“het slechte advies”*, dient vastgesteld dat hij geheel nalaat te verduidelijken over welke slecht advies hij het heeft, wie hem dit slechte advies zou hebben gegeven en/of wat dit slecht advies inhield. Dergelijk verweer is geenszins ernstig. Daarenboven kan hoe dan ook worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming, die heden in België om internationale bescherming verzoekt nadat hij reeds eerder in een andere lidstaat van de Europese Unie om internationale bescherming had verzocht, zoals *in casu* in Italië, gelijklopende verklaringen zou afleggen over de redenen die aan dit verzoek om internationale bescherming ten grondslag zouden liggen, *quod non in casu*. Er kan immers niet worden ingezien waarom verzoeker in Italië andere verklaringen zou afleggen dan in België wanneer hij in Italië de kans zag om aldaar om internationale bescherming te verzoeken en dit verzoek op waarachtige vervolgingsfeiten berust. Het feit dat verzoeker in Italië verklaringen heeft afgelegd die niet gelijklopend zijn aan hetgeen hij in België heeft uiteengezet, zoals op pertinente wijze in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd (zie *supra*), doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Verzoekers verwijzing naar landeninformatie in verband met de tekortkomingen in de toegang tot de asielpprocedure en de opvangmogelijkheden voor verzoekers om internationale bescherming in Italië (verzoekschrift, p. 9-17), doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoonlijke, individuele situatie. Verzoeker heeft noch tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, noch in onderhavig verzoekschrift melding gemaakt van persoonlijke problemen wat betreft de toegang tot de asielpprocedure of opvangmogelijkheden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en de wijze waarop hij aldaar zijn vluchtmotieven heeft uiteengezet.

Waar verzoeker verder betoogt als volgt: *“Wat de getuigenis van verzoekers oom H.C. betreft, hield de verzoeker vol dat het een echt document was dat hij te goeder trouw had ingediend. Het CGVS kon echter niet bewijzen dat dit document een vervalsing was. Het heeft enkel een “anomalie” vastgesteld. Zelfs als deze anomalie vastgesteld zou worden, kan de verzoeker niet verantwoordelijk gesteld worden.”*, gaat verzoeker er verkeerdelijk van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* werd door de commissaris-generaal omwille van bovenstaande redenen terecht geoordeeld dat geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de door verzoeker voorgelegde getuigenis van zijn oom. Voorts kan wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat de documenten die verzoeker zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt, inhoudelijk overeenstemmen met zijn eigen verklaringen, *quod non*.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt:

“Verzoeker was de zoon van een voormalig Gambiaans soldaat die dicht bij de voormalige Gambiaanse president Yahya Jammeh stond. Enkele jaren geleden nam verzoekers vader deel aan de onderdrukking van een studentendemonstratie. Tientallen mensen werden gedood. Sindsdien waren verzoeker en zijn moeder regelmatig het doelwit van verbale aanvallen van buurtbewoners en hadden zij ook bedreigingen ontvangen. Na de dood van zijn vader werd de dagelijkse situatie van de verzoeker steeds moeilijker. Vanwege deze moeilijkheden besloot de verzoeker Gambia te verlaten.”,

komt hij niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich evenwel geen ander licht werpt op de voormelde motieven in de bestreden beslissing dienaangaande. Waar verzoeker stelt dat: *“Verzoeker is van mening dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de elementen die verband houden met de situatie in het land van herkomst. De individuele situatie van verzoeker is bij de beoordeling van het verzoek om bescherming verwaarloosd en onderschat.”*, laat hij, mede gelet op het voorgaande, na concreet te duiden over welke situatie in zijn land van herkomst en/of over welke individuele situatie hij het heeft, laat staan op welke wijze dit op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht werpt. Dergelijk verweer is geenszins ernstig.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met

dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd in Gambia. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig zodat een omkering van de bewijslast zich niet opdringt.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gambia zou hebben gekend.

7.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Gambia actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Gambia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. HUENGES WAJER